

του σουδαρίου το χρώμα πήρουν
μικρά κορίτσια μαζί μ' άγόνια,
και τής άσκαλαίς τραβούν και σέρνουν
άπό ρουστανίη και μισοφόρια.

Ό κάθε άσκαλος με τήν άσκαλα
γυρομτασκιζεται άπό τήν σκάλα,
σάν λαφιασμέναις πετούν δομακάδες
και αστασιμέναις άπό τόν κρότο
λήν ή κυρίαίς Άρσασκιάδες
πώς έχουν βάλει γι' αυτές μπουρλότο.

Και 'στά σχολεία και 'στά ταμείν,
πού κάθε Χαρίς και Μούσ' άνάσαι,
πλήθος γενναίων με είσας μπαινει
έξαλλα νευρα νά κατευόσθρ,
και παραβαίνοντες πολλοί τόν νόμον
όρμου άπόσκαλντοι κορών σωτήρες,
κι' άπό τόν τρέξιμο κι' άπό τόν τρέμον
κάνουν τά τοισιχ των μικροί φωστήρες.

Πάντου τρομάρα, παντού ζημιαίς,
και μίς 'στό όρμό λιγυομυαίς.
Μόλις συνήρατο ή μία γυναικα
λιγυομυοσίνε κοντά της δικά,
κι' όλοι κυττάζονται και συγκινούνται,
φίρτε ροδόσταμο, ζύδι, λεμόνι,
κι' οι γερνότεροι δέν ένθουλόνται
τίτορο ξεπατώμα, τίτορο κανόνι.

Μά και καμπόσαις όπου 'βρεθήκαν
αυτήν τήν ώρα σ' έμπορικά
έξω 'στους όρμούς ένταγθήκαν
μ' όλα τά φώνια τά λιχανικά,
και μίς 'στη φοίρα των τά φώνια κρούουν
χωρίς νά δώσουν γι' αυτά παραδες,
και γιέ τόν σπήτι των εύθός τόν στρίβουν
σάν προκομμέναις νοικοκυράδες.

Τίτοισ Δευτέρη νά ζημεράν
ν' όητε τύχη κι' ίδω σπανία...
άν έρωτάτε και τί κανόνι
'βρόντης μίσα 'στά καρφινία,
όλ' οι θαμώνις των άπό καρπίσιο
έφησαν κάμμαρο κάθε στρίβου.

Τό κανονίό τόν τρομπερό
είχε μεγάλες άνακατώσαις
και τά καμίνι τόν φλογερό
και 'στάς Σχολάς του άντάρα τόση.
Κλαινε κι' ή Μούσαις άσκαλών τυχαις
και τών Λατινών τήν Άλιναδά,
και μίς 'στον βρόνο φρουγών όλο τρήξι
άπ' του Σμετίλου τήν γενιάδα.

Έι της Άκαδημίας γλαυκοπίης Άθηνά
μέ τόν Άπόλλωνα της παρλάρεσ οισανά.

Άθ.— Άκουσις κρότο δυνατό, Άπόλλων γυμοσκήνη ;

Άπ.— Έμίνα τραντατίσθηκαν τάσκαπάτά μου μιλη.

Άθ.— Είς τό κλεινόν πτολίθρον ή σκίφης μου ίπήςα,

όταν χωρι νά θίλω

έντύπησα τό όδρου μου άπάνω 'στην άσπιδά...

Ζεϋ πάτερ, τί φουρνίλο !

Άπ.— Μήπως 'στών Άκαδημειαν, προστάτις τής Παλλάδος,

εισήλασαν οι πάνσοροι φωστήρες τής Έλλάδος,

κι' εκ τούτου διαισίσθησαν τά θίια μας ιδάφρ ;

Άθ.— Μπαρούτι κήπου καίγεται με νίτρο και με θιγάρι

κι' ουδέ σοφών άκούονται κοτούσων τερετίσματα,

μόν' ό Σφόρωνος μιλετά πανάφραια νομίσματα.

Έπειτα κι' άν εισήλαυσε σοφία ύψηλήρουν

δέν έβέλπεις νά σπκοθθ' κι' ό Πλάτων ό μαρμαρίνος,

κι' άν κι' είναι λάτρης του Διός άπ' τόν παλθό καιρο του

σάν ευσέβης Χριστιανός νά κήνθ τόν σταυρό του ;

Άπ.— Σωστά 'μίλις, γλαυκοπίς μου, και με κατίγει φρήκ
γιατί θαρρώ πώς άναψε καμμάρι μπαρούτοθήκ.

Φασουλής και Περικλήτος, ό καθένας νέτος σάιτος.

Περίτρομος ήμείρα μεσημέρι
τόν Περικλή κρατώνας άπ' τό χέρι
πηγαίνει και 'ρωτά ό Φασουλής
τόν Μάνθο, τόν κλητήρα τής Βουλής.

Μήπως και πάλιν έρριζαν, του λίγει,
καμμία τρακατρούκα 'στών ταράτα ;
κι' ό Μάνθος άπαντά πώς όλ' ή στήγη
άπό χονδρή σκεπαζεται λινάτα.

Κι' ό Φασουλής κυττώντας τό ταβάνι
λίγει 'στον Περικλή τόν μπυχλιθάνη :
αψυχή μου !... τί θα γίνη ιδώ πύρα
σάν βρέξη δυνατό καμμάιν ήμείρα !

»Κύττα μεταρρυθμισις με φορά
και τόσαις φοραίς έτοιμασίαις !...
έρέτος τά κεφάλια τά γερά
θά κάνουν πού και πού ψυχρολοσίαις.

»Θά στάξουν τά πανιά τής όροφής
ίσι τής κουτρας όλαν τής σφής,
κι' ή σοβαρίς τού κράτους πακαροδίλαις
θά παίξουν τής Γκράν Βία τής όμπριλαις.

»Αν τύχη διέ μικρά βροχίς στυγών
'στού Λόρδο τού περίσσευμα νά τρήξρ,
θά εκούωμι με φρήκνη ναυσιγών :
άάμην, Χριστέ, μη στάξη και μη βρέξη.